

المختصر

في أصول العقائد الدينية

KRÁTKÝ SOUHRN ISLÁMSKÉ VĚROUKY

شيخ عبدالرحمن بن ناصر السعدي

ŠEJCH ABDURRAHMÁN IBN NÁSIR AS-SA'DÍ

PŘEKLAD: ALÍ VĚTROVEC

www.e-islam.cz 2014

PŘEDMLUVA K ČESKÉMU VYDÁNÍ

Krátký, stručný, ale ucelený souhrn nejzákladnějších principů islámské věrouky pro čtenáře v českém jazyce, zejména ty, kteří s islámskou věroukou nepřišli do hlubšího kontaktu, doposud chyběl. Proto jsme se rozhodli tento fakt napravit. Vybrali jsme dílo přístupné, nekonfliktní a moderní, které poskytne kvalitní úvodní náhled do islámské věrouky i naprostému začátečníkovi, aniž by jej zatěžovalo přílišnou délkou a matoucím množstvím konkrétních údajů.

Sáhli jsme proto k traktátu z pera učence 'Abdurrahmána ibn Násira as-Sa'dího, který byl velkým obráncem Sunny v první polovině 20. století kř. éry. Pocházel z města 'Unejza v dnešní Saúdské Arábii. Byl imámem ahlu s-sunna we l-džemá'a té doby a studoval koránské nauky a hadisy na místech tak vzdálených, jako je Egypt, aš-Šám, Irák, Hidžáz a Indie. Je autorem mnoha pojednání, týkajících se zejména Koránu a hadisů. Mezi jeho nejdůležitější žáky patří i zmíněný šejch al-'Akíl, který je jednak jeho krajanem z 'Unejzy, ale i autorem úvodu k této práci. Právě on dal k dispozici arabský text rukopisu bratrům, kteří jej publikovali na internetu, odkud jsme jej získali a následně přeložili také my.

Stat' obsahuje pět základních a jednoduchých témat, do kterých šejch as-Sa'dí vměstnal celou islámskou věrouku. Ukázal, že všechny věroučné otázky a dilemata lze v konečném důsledku redukovat na otázku Boží Jedinečnosti, víry v proroky, víry v onen svět, víry ve vztahu k lidskému jedinci a otázku znalosti a činu. Pokud pochopíme základní pravidla týkající se těchto pěti nejdůležitějších principů věrouky, deduktivní metodou můžeme poznat v podstatě i všechny ostatní. Jinými slovy, těchto pět hlavních bodů tvoří společný jmenovatel veškerých dalších otázek islámské věrouky.

Traktát je popisem či souhrnem. Neuvádí proto žádný konkrétní verš z Koránu, ani hadís Božího Posla صلى الله عليه و سلم jako důkaz. Pro jejich dohledání je třeba sáhnout ke specializovanějším publikacím. Pakliže tento skromný překlad krátkého rukopisu někoho přiměje k hlubšímu studiu islámské věrouky, pak splnil svůj účel.

Prosíme Alláha o odměnu, podporu a odpuštění za nás i za naše předchůdce, kteří nás v konání dobra předstihli. Ámín.

V Mikulově, dne 20. Rabí'u l-áchir, roku 1435 hidžry.

Alí Větrovec

ÚVODNÍ SLOVO ŠEJCHA 'ABDULLÁHA IBN 'ABDUL'AZÍZE IBN 'AKÍLA AL-'AKÍLA

Chvála Alláhu Jedinému.

Ceněné práce našeho šejcha, ctihodného učenice 'Abdurrahmána ibn Násira as-Sa'dího, se z času na čas dostávají do širšího povědomí díky úsilí jeho dětí a vnuků, které s námi ostatními velkodušně sdílejí jeho starší i novější práce, pojednávající o věcech základních i o tématech více odborných, z mnoha oblastí islámské věrouky a náboženského zákona.

Mezi nejnovějšími pracemi, které nám ukázal šejchův vnuk, Musá'id in 'Abdulláh as-Sulejmán as-Sa'dí, je i tato velmi prospěšná sumarizovaná stať o nejzákladnějších principech islámské víry.

Studoval jsem manuskript tohoto pojednání psaný přímo autorovou rukou, přičemž styl jeho písma velmi dobře poznám, a našel jsem v tomto traktátu, že stanovuje pět základních principů:

1. Tewhíd
2. Víra ve všechny proroky ve všeobecnosti a v našeho Proroka Muhammeda zvláště
3. Víra v Poslední den
4. Podstata víry
5. Přístup أهل السنة و الجماعة *ahlu s-sunna we l-džemá'a*, tj. Lidu Sunny a společenství, vůči nauce a činu.

Stať zakončuje povzbuzením k dalšímu získávání prospěšné znalosti, vedoucí k bohublému činu. Rukopis je datován do ramadánu 1375 hidžry.

Dostává se k nám, chvála Alláhu, jako krásný dar, krátká prezentace samých základů víry. Autor, necht' je mu Alláh milostiv, kdysi přislíbil, že tento text dále rozpracuje, pokud mu k tomu bude Nejvyšším dána na tomto světě ještě příležitost. Jeho čas však vypršel předtím, než mohl svůj záměr uskutečnit. Necht' Alláh umožní některým našim bratrům a učencům vysvětlit jej v detailech a doplnit jej o všechny důkazy, jak autor zmínil, že by si přál. To by byl významný skutek a dokonalý počín.

Napsáno prostým služebním, závislým na milosti Boží, 'Abdulláhem ibn 'Abdul'azíz ibn 'Akílem, bývalým předsedou Nejvyšší soudní rady.

Modlím se k Alláhu a prosím o požehnání pro Jeho Posla Muhammeda, jeho rodinu a jeho společníky.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ve jménu Alláha Milostiplného, Slitovného

VLASTNÍ POJEDNÁNÍ

Chvála Alláhu, Pánu všech světů, požehnání a mír Proroku Muhammedovi, jeho rodině, jeho společníkům a jejich následovníkům až do Dne soudného!

Toto je velmi krátký úvod ohledně samých základů islámské věrouky a srozumitelných nejzákladnějších principů nauky o ní. Zdůraznil jsem je a obrátil jsem k nim pozornost čtenáře, aniž bych je více rozpracoval, či k nim uvedl textuální důkazy, které je dokládají. Tento přehled slouží spíše jako rejstřík nejdůležitějších témat, sepsaný, aby nasměroval pozornost čtenáře k samým nejzákladnějším principům, jejich postavení a významu v islámském náboženství jako celku.

Proto, kdokoli si přeje získat o nich ještě více znalostí, nechť hledá důkazy, kterými jsou tyto podepřeny a jejich vysvětlení v dalších uznávaných dílech. Pokud mi Alláh umožní a dopřeje tu možnost, rozpracuji tato témata a vysvětlím i jejich důkazy.

Princip první: Jedinečnost Boží

Srozumitelná definice jedinečnosti Boží, tj. توحيد *tewhídu*, která zahrnuje všechny jeho kategorie je:

Vědomí, přesvědčení a víra, že Alláh je Jedinečný v tom, že Jediný disponuje vlastnostmi dokonalosti a Jediný má právo být uctíván všemi formami náboženské úcty.

Toto v sobě zahrnuje:

- توحيد الربوبية *tewhídu r-rubúbíjja*, tedy víru v to, že Pán (arab. رب *Rabb*), je Jedinečný v činnosti stvořitelské, v tom, že poskytuje Svým stvořením vše potřebné a že nad nimi vládne.
- توحيد الأسماء و الصفات *tewhídu l-asmái we-sifát*, což je potvrzení a přijetí všech Jeho krásných přívlastků a vznešených vlastností dokonalosti, které Alláh připsal Sám Sobě a které potvrdil i Jeho Posel صلى الله عليه و سلم, bez jakéhokoli připodobňování ke stvořením (arab. تشبيه *tešbíh*), připisování jim jakékoli podoby (arab. تمثيل *temsíl*), bez pozměňování jejich vnitřního významu (arab. تحريف *tahríf*), nebo popření těchto vlastností (arab. تعتيل *ta'tíl*).
- توحيد الألوهية و العبادة *tewhídu l-ulúhíjjeti we l-'ibáda*, tedy vyčlenění Alláha Jediného, jako výhradního a jediného objektu uctívání všech druhů (arab. أجناس *adžnás*) a typů (arab. أنواع *anwá'*), či individuálních projevů zbožnosti (arab. أفراد *afrád*), aniž by komukoli jinému, než pouze a toliko Jemu, bylo z nich dáváno podílu, za současného přesvědčení a víry, že On Jediný má výhradní právo být uctíván.

Přijetí *tewhídu r-rubúbíjja* vyžaduje přijetí přesvědčení o předurčení a rozhodnutí Božím (arab. القضاء و القدر *al-kadá'u we l-kader*). Cokoli si Alláh přeje, se vždy stane, a cokoli si nepřeje, se nestane nikdy. On je Všemohoucí nade všemi věcmi. On je prost jakékoli potřeby a je ze všech nejvíce Hoden chvály. Cokoli jiného než On naopak potřebuje vždy a za všech okolností Jeho.

Přijetí *tewhídu l-asmá'i we s-sifát* vyžaduje přijetí všech významů všech Božích přívlastků, které jsou zmíněny v Koránu a v Sunně.

Víra v ně spočívá v třech stupních:

1. víra v přívlastky jako takové
2. víra ve vlastnosti jako takové
3. víra v to, co z přívlastků a vlastností vyplývá.

On je *العليم al-'Alím*, tj. Vševědoucí, tj. Disponuje úplnou znalostí celku i každé jednotliviny. Podobně, on je *القدير al-Kadír*, tj. Všemohoucí, disponuje ničím neomezenou mocí a vládne nad každíčkou jednotlivinou. Totéž lze vyvodit z každého dalšího Božího dokonalého, posvátného a výlučně Jeho přívlastku.

Toto vyžaduje přijetí víry v Jeho Vyvýšenost (arab. *علو 'ulúww*) nad Jeho stvoření, vzestupu na Jeho trůn, sestupování na nejnižší nebe každou noc, způsobem, který nejlépe odpovídá Jeho Majestátu a Velkoleposti.

Toto také zahrnuje přijetí Jeho atributů, které jsou Mu nejvlastnější (arab. *الصفات الذاتية sifátu z-zátíjja*), jako je Sluch, Zrak, Znalost, Vyvýšenost apod., stejně jako atributů jeho konání (arab. *الصفات الفعلية sifátu l-fi'líjja*), závisících na Jeho Vůli a neomezené Moci, jako je Řeč, Tvoření, Poskytování, Milost, Bytí nad trůnem, Sestupování do nejnižších nebes, tak jak to On Sám chce.

Vše toto potvrzujeme, aniž bychom k Bohu cokoli připodobňovali, nebo abychom některou z těchto vlastností popírali. Jsou jasně ustaveny již samotnou Jeho existencí a On je jimi popisován. On, Nejvznešenější, takový byl vždy a takový vždy bude. On činí, co Sám chce a hovoří, ke komu Sám chce. A je znám jako Milostivý a Laskavý.

Víra v jedinečnost Božích přívlastků a vlastností by zůstala nekompletní, pokud by nebyla provázána vírou ve vše, co je o nich v Koránu a v Sunně zmíněno, a vše, co z nich vyplývá, způsobem odpovídajícím Stvořitelově Vznešenosti a Majestátu. Není naplněna, dokud si jedinec neuvědomí, že Jemu není nic podobno a nic se s Ním nedá ani porovnat ani co do Jeho podstaty, ani co do Jeho vlastností.

To dále vyžaduje víru, že Alláh je blízko, vyslyší prosbu, ale zároveň je přítom také Nejvyšším a Nejvznešenějším. Mezi dokonalostí Jeho Vyvýšenosti a dokonalostí Jeho Blízkosti není žádného rozporu, neboť nic není porovnatelné s Ním naprosto v ničem co se týče Jeho kvalit a vlastností.

Toto také zahrnuje víru, že Korán je přímým Slovem Božím, zjeveným a nestvořeným. Pochází od Něho a k Němu se také navrátí. Alláh pravdivě a opravdově pronesl Korán a Jeho slova nemohou být ani změněna, ani nemohou zaniknout.

Kdokoli smýšlí, že jisté rozumové koncepce nezbytně vyžadují výklad (arab. *تأويل te'wíl*) některých Božích vlastností jiným, než jejich jasným významem, upadl do jasného bludu.

Tewhídu r-rubúbíjja zůstává nekompletním, dokud jedinec není nezlomně přesvědčen o tom, že činy stvořených bytostí jsou stvořeny Alláhem, jejich vůle je podřízena vůli Alláha, jejich činy, stejně jako jejich moc, skrze kterou se jejich činy stávají skutečností a stejně tak i oni sami, jsou zároveň subjektem Božích příkazů a zákazů. První skutečnost zároveň nevylučuje druhou. Přijímáme

všeprostupující a vše přemáhající vůli Boží, která rozhoduje o osudu každého jednotlivce, o jeho činech a charakteru a zároveň uznáváme moc jedince a jeho odpovědnost za jeho vlastní skutky a slova. Ohledně toho, jak dalece přijali a pochopili tewhíd a jak jej zohlednili ve svém uctívání, se lidé mezi sebou liší. Nejvýše stojí ti z nich, kteří jsou si dobře vědomi všech detailů Božích přívlastků, vlastností, činů a požehnání, tak, jak je toto vše popsáno a stanoveno v Koránu a Sunně, kteří toto chápou tak, jak mají a kteří proto uctívají Alláha Jediného.

Tewhídu l-'ibáda zůstává nenaplněn, dokud jednatel není plně upřímný vůči Alláhu Vznešenému, ve svém úmyslu, slovech i činech, a dokud se nevyhýbá velkému modloslužebnictví (arab. الشرك الأكبر *aš-širku l-akbar*), které zcela protirečí tewhídu v každém ohledu. Nastává, když se nějaký čin uctívání zasvětil komukoli jinému, nežli Alláhu Vznešenému. Dokonalost přijetí tohoto principu se naopak odráží ve vyhýbání se tomu, co je označeno za malé modloslužebnictví (arab. الشرك الأصغر *aš-širku l-asghar*), který zahrnuje všechny cesty vedoucí jednotlivce k velkému modloslužebnictví, nebo ho k němu přibližují, jako jsou přísahy na něco jiného, nežli na Alláha, nebo nejnepatrnější snaha se svou zbožností zviditelnit před ostatními (arab. رياء *rijá'*), či všechny další záležitosti podobné těmto.

Srdce toho, který toto vše pochopí, se ve výsledku naplní znalostí a úctou, důvěrou a láskou vůči Alláhu, bude se k Němu vždy obracet s pokáním a bude k Němu, Vznešenému, vždy přitahováno. Bude oddané vždy jen Jemu a nikomu jinému, celým svým hnutím i klidem, nepodléhající žádným nízkým a zkaženým tužbám. Tak dojde smíření tím, že pozná Alláha a obrátí se k Němu s pokáním, konáním dobrého a zdrženlivostí vůči špatnému, zdokonalováním sebe sama i druhých tím, že je bude vyzývat k těmto vznešeným principům.

A proto prosíme Alláha, aby nám toto ze své Hojnosti a Štědrosti umožnil.

Princip druhý: víra v proroctví všech proroků všeobecně a v proroctví Proroka Muhammeda obzvláště

Tento princip je založen na nezlomné víře, že Alláh si vyvolil všechny proroky tím, že jim seslal Své Zjevení a vyslal je se Svou zvěstí. Určil je jako prostředníky komunikace mezi Ním a Jeho stvořeními ve smyslu tom, aby jim doručili Jím stanovený Zákon a Náboženství. K tomuto úkolu je Alláh vybavil nevyvratitelnými důkazy jejich pravdomlupnosti a nevyvratitelností toho, co přinesli jako Zjevení.

Tito proroci jsou těmi nejdokonalejšími z Božích stvoření co do své znalosti i skutků, jsou nejpravdivějšími, nejoddanějšími a nejvybranějšími ve svých mravech i činech. Alláh je poctil nad druhé těmito kvalitami a hodnotami, kterých nikdo další, kromě nich, nemůže dosáhnout. A Alláh je zbavil jakéhokoli vědomého hříchu.

Jsou nedotknutelní ve všem, co od Alláha Nejvyššího přinesli. V jejich Zjeveních se nenachází nic, co by bylo nesprávné a nepravdivé. Je povinností věřit v ně a ve vše, co jim Alláh seslal, milovat je a ctít je.

Vše toto se také týká i našeho Proroka Muhammeda صلى الله عليه وسلم, dokonce s největší prioritou. Je povinnost znát všechna zákonná ustanovení, která přinesl, ve všeobecnosti i v detailech, věřit v ně a neustále se snažit je poslouchat a plnit všemi svými činy, vždy uposlechnout jeho rozkazu a vyhýbat se tomu, co zakázal.

Toto v sobě zahrnuje fakt, že právě Muhammed صلى الله عليه وسلم je pečeti Proroků. Jeho Zákon ruší všechny ostatní Zákony, jeho Proroctví a Zákon budou platit až do Soudného dne. Nepřijde po něm

žádný další Prorok a ani žádný další Zákon, jiný, nežli tento jeho, jak co do základů, tak co do nejmenších detailů víry.

Víra v Boží Proroky zahrnuje také víru v Boží Knihy. Víra v Muhammeda صلى الله عليه وسلم jakožto proroka tedy zahrnuje i víru v Korán a Sunnu, které s sebou od Alláha přinesl, v jejich znění i jejich význam. Není kompletní, dokud není naplněna. Čím více o tom jednotlivec ví, tím více v to věří, uznává to a chová se podle toho a tím ucelenější bude i jeho víra.

Víra v anděly a předurčení Boží také spadá do tohoto vznešeného principu. Nezbytnou podmínkou ucelenosti víry v jeho Poselství je i to, že vše, co od Alláha předal lidstvu, je pravdou, a že není možné, aby tomu nějaký racionální, nebo empirický důkaz protirečil, stejně jako tomu nemůže protirečit ani žádný důkaz textuální.

Tedy vše, ať již je to odhaleno rozumem, nebo zachyceno smysli, pokud je to dobré, najdete v Koránu a v Sunně pro to obecné potvrzení a pobídku k tomu, aby byla daná věc studována, realizována a zavedena do praxe.

Pokud je daná věc irelevantní, neplyne z ní žádný prospěch ani na tomto, ani na onom světě, také nenaleznete v textech nic, co by popíralo její existenci, stejně jako v případě každé věci, která je zlá a škodlivá, vždy naleznete v textech něco, co ji odsuzuje.

Vše toto je rovněž součástí víry v to, co všichni Poslové přinesli a v to, co samozřejmě přinesl i Muhammed صلى الله عليه وسلم.

Princip třetí: Víra v Poslední den

Vše, co je zmíněno v Knize Boží a Sunně Jeho Posla صلى الله عليه وسلم, že se stane po smrti jednotlivce, je součástí víry v Soudný den. Sem patří záležitosti pobytu v zásvěti (arab. برزخ *berzach*), co se děje v hrobě apod.

Události Dne Soudu samého pak zahrnují: zúčtování, odměnu či trest, přimluvu, váhy (arab. mizán), knihu záznamů obdrženu do pravé či levé ruky, most (sirát), vše, co se týče Ráje a Ohně pekelného, stavu jeho obyvatel a mnoha dalších věcí, které pro jejich budoucí obyvatele Alláh připravil, ve všeobecnosti i v detailech. Vše toto je součástí víry v Den poslední.

Princip čtvrtý: Podstata víry

Ahlu s-sunna nezlomně věří ve vše, co zmiňuje Korán a Sunna o víře (arab. إيمان *ímán*), jako o tom, co sídlí v srdci a bezpodmínečně vyžaduje konání těla. Proto říkají, že víra v sobě zahrnuje přesvědčení i čin srdce, těla i vyjádření slovy. Vše toto je součástí víry.

Kdokoli, kdo jich dosáhne ve smyslu vnějším i vnitřním, splnil požadavky víry. Kdokoli z nich něco postrádá, toho víra není úplná.

Aspektů víry je něco přes sedmdesát. Nejvyšším z nich je prohlášení, že není božstva kromě Boha a nejnižším je odstranění překážky z cesty. A i stud je součástí víry.

Na základě tohoto principu ahlu s-sunna věří, že lidé spadají do jedné ze tří kategorií:

- ty, kteří splnili požadavky víry a proto jsou pravými věřícími (arab. مؤمنون *mu'minún*)
- ty, kteří je zcela zavrhlí a jsou proto nevděčnými popírači víry (arab. كافرين *káfirún*)
- a na ty, kteří v sobě spojují jak víru, tak i nevíru, či pokrytectví (arab. نفاق *nifák*), dobro i zlo

Tito poslední obdrží podporu od Alláha a vše, co jim náleží, ve shodě se Štědrostí Boží, podle síly své víry. Dostane se jim též i Božího zavržení a trestu za to, co si zaslouží, vzhledem k tomu, co z víry

zanedbali.

Na základě tohoto principu tvrdí, že lidé dosahují různých stupňů víry. Ti, kteří jsou Bohu nejbliže, potom ti, kteří jsou společenstvím dobrým a nakonec ti, kteří svým hříchem ubližují sami sobě. Toto vše se zakládá na postoji dotyčných lidí vůči náboženství a víře.

Víra se zvětšuje a zmenšuje. Kdokoli překročí nějaký zákaz, nebo zanedbá nějakou povinnost, ztrácí požadovanou úroveň víry, dokud se nekaje.

Na základě tohoto principu také tvrdí, že ani malý, ani velký hřích, vyjma těch, které mají za nevyhnutelný následek nevíru (arab. كفر *kufir*), snižují víru jednotlivce bez toho, aby z něj činili nevěřícího, jenž opustil lůno islámu a jeho trestem je věčné zatracení v Pekle.

Namísto toho říkají, že je věřícím shodně síle své víry a hanebníkem, shodně závažnosti svého hříchu. Tedy, disponuje základní vírou, jejím popisem, tím, co jej odlišuje od nevěřícího (arab. مطلق الإيمان *mutláku l-ímán*), avšak absolutní víry (arab. الإيمان المطلق *al-ímánu l-mutlák*) dotyčný nedosahuje.

Neoznačují za nevěřícího žádného z těchto hříšníků, jak činí *cháridžovci*¹, ani mu neupírají víru, jak činí *mu'tazilité*².

Na základě těchto principů je víra chápána s přihlédnutím ke všem textům Knihy Boží a Sunny. Tento princip také zahrnuje víru v to, že přijetí islámu maže hříchy, které mu předcházely a v to, že kdokoli od islámu odpadne a jako nevěřící také zemře, toho dobré činy budou zneplatněny, avšak kdokoli se bude kát, toho pokání Alláh přijme.

Proto je také podle tohoto principu dovoleno říci: „Dá-li Bůh, jsem věřící,“ protože dotyčný doufá v Alláha Vznešeného, že mu dá dosáhnout úplnosti víry. Proto si není sám sebou zcela jist a prosí Alláha, aby mu dal pevně setrvat na víře až do smrti. Nevyjímá sám sebe z víry na základě nějaké vlastní nejasnosti nebo nedůvěry k víře jako takové.

Na základě tohoto principu se i náklonnost a zřikání se odvíjí od víry a nevíry, její přítomnosti či nepřítomnosti, úplnosti, či neúplnosti.

To dále zahrnuje lásku k jednotě lidí víry, povzbuzování k pospolitosti a vzájemné lásce na jejím základě, stejně jako varování před rozkoem a odloučením. *Ahlu s-sunna we l-džemá'a* jsou čisti bigotnosti a sektářské náklonnosti vůči jedněm na úkor druhých, rozdělování se a vzájemné nenávisť. Tento princip považují za jeden z nejdůležitějších principů víry.

Rozdílné pojetí otázek, které nekonstituují nevíru, nebo inovaci, nepovažují za důvod k rozdělení a rozkolu.

Spojenectví a zřikání se je rovněž dáno na základě těchto pravidel. Víra je důvodem lásky a náklonnosti kvůli Bohu i odporu a distancu pro věc Boží. Víra požaduje a žádá milovat pro bratra to, co milují sám pro sebe. Bez toho není celistvá a úplná.

Víra také vyžaduje lásku k Prorokovým společníkům na základě jejich výsadního postavení, stejně jako uznání jejich vznešených činů, jejich předností nad ostatními věřícími a jejich kvalit, které předstihují všechny další z ummy.

1 Sekta, podle níž je každý, kdo se dopustí hříchu nevěřícím a opouští islám.

2 Sekta, podle které není ten, který se dopustil hříchu, ani věřícím, ani nevěřícím, ale zaujímá stav mezi oběma těmito stavy (arab. المنزلة بين المرتلين *al-menziletu bejne l-menziletejn*).

Považují za náboženskou povinnost Prorokovy společníky milovat a hovořit veřejně o jejich přednostech. Nerozebírají konflikty, které mezi nimi nastaly. Společníci Prorokovi jsou v ummě těmi nejpovolanějšími v čemkoli, jsou předáky každého dobra a nejbzdalejšími od jakéhokoli zla.

Víra také bezpodmínečně žádá, aby umma ustavila vůdce, který bude řídit její náboženské i světské záležitosti a který ji bude bránit před nepřátelstvem těch, kteří na ni útočí. Tohoto vůdce nutno poslouchat, ovšem jen do té míry, nakolik je on sám poslušen vůči Alláhu Vznešenému, tedy nelze jej poslouchat tehdy, když se Boží vůli protiví.

Také považují víru za neúplnou, není-li provázena také příkazováním vhodného a zakazováním zavrženíhodného, činem, nebo alespoň slovem, nebo v míře nejmenší alespoň srdcem, způsobem defnovaným Zákonem, za užití těch nevhodnějších metod.

Ve zkratce, považují splnění všeho toho, co šarí'a požaduje, za cestu ke zdokonalení své víry a náboženství.

Jednou ze součástí této cesty za dokonalostí je jejich přístup ke znalosti a činu.

Princip pátý: Přístup ke znalosti a činu

Ahlu s-sunna we l-džemá'a nezlomně věří, že není lepší cesty, jak se přiblížit k Alláhu a k Jeho odměně, nežli skrze prospěšnou znalost a správný čin.

Prospěšnou znalostí je vše, co přinesl Boží Posel *صلى الله عليه وسلم* v Knize Boží a ve své Sunně. Proto se usilovně snaží porozumět jejich významu a všemu, co obsahují, otázkám základním i nejjemnějším jejich detailům. Napřahují své úsilí k tomu, aby pochopili to, co jim je od Alláha svěřeno. Věřící, že vše toto je užitečnou znalostí, vše toto i vše to, co z toho plyne, jako průkazné analogie a právní dedukce.

Co se týče jejich přístupu k činu, hledají v něm cestu, jak se přiblížit k Alláhu Nejvyššímu, tím, že se zcela oddávají a podřizují požadavkům víry, která je nejzazším základem jakéhokoli dobrého skutku, nebo činu uctívání. Na základě tohoto hledají blízkost Boží v plnění náboženských povinností vůči Bohu stejně jako v plnění závazků vůči Jeho stvořením, v hojném vykonávání nepovinných aktů zbožnosti, ve zřikání se všeho zakázaného, ve snaze takto uctívat Alláha Nejvznešenějšího.

Používají metody dedukce a chápání textů, plní je v doslovném smyslu, částečně doslovném smyslu a nechávají se jimi také inspirovat jako vznešenými principy. Každá oblast vědy, která pomáhá, podporuje a je nápomocna k prosazování Zákona a nauk o něm je jimi vítána.

Naopak oni první stojí v opozici proti naukám prázdným, které k žádnému dobru nevedou. To je jejich přístup k poznání.

Znají Alláha Nejvznešenějšího, vědí, že nepřijímá žádný čin, který není upřímně zamýšlen v touze výhradně po Jeho Tváři, a který není vykonán způsobem podle vzoru Božího Posla.

Prosí Alláha Vznešeného o pomoc a podporu na této nelehké cestě. Prosí jej o užitečnou znalost a správný, přijatý čin, vedoucí ke všemu dobru, úspěchu a štěstí krátkodobému i dlouhodobému.

(...)

Všechna chvála náleží jedině Alláhu, Pánu všech světů, požehnání a mír Proroku Muhammedovi, jeho rodině a společníkům.